

úřady za rozhodné pro tento svůj úsudek. Z nař. rozhodnutí nelze seznati, které konkrétní okolnosti úřad pokládal za prokázané a jaký závěr z nich vyvodil, jest proto rozhodnutí nejasné a neposkytuje st-li možnost, aby se proti výroku úřadu hájil, dále jest i předcházející administrativní řízení vadným proto, že st-li nebyl během řízení výsledek provedených šetření sdělen a jemu dána možnost, aby vůči nim hájil své stanovisko.

K vývodům odvodního spisu, že st-l ze stylišace nál. přesně vystihl důvod zamítnutí své žádosti a zaujal k němu své stanovisko, že ve svém odvolání z výměru osp-é popírá závažnost svých slovních potyček a v odvolání z rozhodnutí zsp-é navrhuje prozkoumání svého duševního stavu, nepokládají-li ho úřady za příčetného a zdravého, dlužno podotknouti, že st-l ovšem musel předpokládati, že úřad má nějaký důvod pro zamítnutí žádosti a že důvod ten záleží v jeho osobních vlastnostech, ježto z á v a d n o s t může souviseti jen s povahou osoby, avšak odůvodnění nař. rozhodnutí, obmezující se na opakování slov zákona bez naznačení konkrétních skutečností, ponechává st-le v úplné nejistotě o tom, proti kterým konkrétním jemu přičítaným závadám se má brániti.

Vývody odvodního spisu nelze proto odčiniti vadnost sběhnuvší se ve správním řízení.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6, odst. 2 zák. o ss.

Č. 3455.

Živnostenské právo. — Osmihodinná doba pracovní: Ustanovený zástupce podle §ů 3 a 55 živn. řádu je trestný za nedodržení předpisů zák. o osmihodinné době pracovní, třebaš v rozhodné době byl na cestách; zástupce takový nemůže soukromou úmluvou přenést odpovědnost na osobu jinou, úřadu ve smyslu §ů 3 a 55 živn. řádu neohlášenou.

(Nález ze dne 7. dubna 1924 č. 12.554/23.)

V ě c: Dr. Ing. Miroslav Z. v Č. B. proti zemské správě politické v Praze stran odsouzení pro překročení osmihodinné doby pracovní.

V ý r o k: S t í ž n o s t z a m í t á s e j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím potvrzen byl nál. osp-é v Č. B. z 31. července 1922, jímž st-l uznán byl vinným přestupkem § 8 zák. z 19. prosince 1918 č. 91 Sb., že dne 22. června 1922 ve velkopekárně firmy . . . . pracovalo 10 dělníků na pracích u válů a u pecí před pátou hodinou ranní a odsouzen jako zástupce firmy té podle § 13 cit. zák. k pokutě 1200 K, pro případ nedobytnosti k vězení na 50 dnů.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto: Není sporno, že 23. června 1922 bylo již před pátou hodinou ranní pracováno v závodě firmy, jejímž zástupcem jest st-l, čímž jest prokázána objektivní skutková podstata přestupku § 8 cit. zák., který zakazuje pracovati v noci t. j. v době od 9. hod. več. do 5. hod. ranní, nejde-li o podniky nepřetržitě provozované, v nichž se z důvodů technických nesmí výroba zastaviti. Jde tedy pouze o to, komu se má v subjektivním směru přičísti vina na tomto trestním jednání.

Zákon sleduje účel, chrániti zaměstnance proti přílišnému prodloužení pracovní doby, zákaz noční práce čelí tedy proti zaměstnavatelům; tímto zaměstnavatelem jest v daném případě společnost s ručením omezeným, která dle §§ 3 a 55 živn. ř. jest povinna k provozování živnosti zříditi způsobilého zástupce, jenž úřadem musí býti schválen, který živnost vůči úřadu zastupuje a dle § 137 živn. ř. odpovídá za správné provozování podniku; takovým zástupcem jest st-1, což nebylo popřeno.

St-1 namítá proti obvinění pouze, že pekárna jest provozována po továrnicku a jest jen jedním odvětvím firmy; řízení jednotlivých odvětví výroby neobstarávají ani společníci ani jednatele, nýbrž k samostatnému vedení jich určeny jsou jednotlivci, tak k vedení pekárny dílovedoucí Václav L.; v době, kdy dělníci byli při noční práci pekářské přistiženi, nebyl st-1 v Č. B., nýbrž v cizozemsku; před svým odjezdem nařídil v březnu Václavu L., aby rozdělení práce v pekárně prováděl přesně dle zákona o 8mi hodinné pracovní době a pod vlastní odpovědností, také dílovedoucí L. odchází 18. června 1922 na dovolenou, nařídil dělníkům, aby zákaz noční práce nebyl překročován; tento písemný zákaz byl také v dílnách vyvěšen a dělníci, kteří před tím vyjednávali u osp-é sami ohledně zrušení částečného zákazu noční práce, prý sami o své újmě přes zákaz dílovedoucího 22. června 1922 započali před stanovenou hodinou ranní svoji práci v úmyslu, aby tím svůj výdělek zvýšili.

Okolnosti tyto žal. úřadem právem nebyly vzaty v úvahu.

Předpisem §§ 3 a 55 živn. řádu o zřízení odpovědného zástupce hledí zák. zajistiti zachování povinností jinak živnostníku jednotlivci uložených, také proti právnické osobě při provozování živnosti; tento schválený zástupce jest zřízen pro celý podnik, nelze proto odpovědnost zřízeného zástupce vzhledem k rozsahu podniku obmezovati na nějaký vrchní dozor, ani není dle zákona přípustno, odpovědnost zástupce soukromou úmluvou přenéstí pro jistou dobu na osobu, která úřadu nebyla ve smyslu cit. §§ 3 a 55 ani oznámena ani úřadem jako odpovědný zástupce schválena.

Jen osobní odpovědnost zástupce může poskytnouti úřadu záruku, aby předpisy zákona i právnickými osobami byly splněny; přenáší-li tedy zástupce svou funkci přechodně na jinou osobu, činí tak na vlastní nebezpečí.

Nelze proto shledati ani vadu řízení v postupu správního úřadu, že k důkazům o okolnostech st-lem v uvedeném směru nabízených, nebyl vzat zřetel.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3456.

Státní občanství: I. * Zletilý syn, narozený na území republiky čsl. z rodičů — kteří tehdy byli rakouskými státními občany, avšak domovským právem příslušní do obce mimo území republiky čsl., jest dle § 1 č. 3 úst. zák. 236/20 státním občanem čsl., když manželský otec jeho v době účinnosti tohoto zákona měl domovské právo v obci